

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis Pro libertate Rhodiorum enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ne verbis freti sint, sed ipsa re sese parent, vt sint in tuto. Quę sententia valde affinis est illi, quę in exordio ponitur: & sic absoluit orationem.

ENARRATIO ORATIONIS DEMOSTHENIS pro libertate Rhodiorum, Hieronymo Vvolfio interprete.

Arbitror oportere vos, Athenienses, tantis de rebus deliberantes, dare liberę dicendi potestatem vnique consulentium. Qui insulas & maritimam oram incolebant Byzantium vsque socij fuerant olim Atheniensium. Sed cum spe libertatis descisissent: bellum gessere cum Atheniensibus: eosque belli moram pertasos coegerunt pacem facere fecum, sic vt liberi & sui iuris essent. Post hæc Artemisia de regis Persarum sententia, Rhodiorum diuites adiuuante, potentes opprimunt populum, & Rhodię vrbs imperium locupletes occupant. Confugit igitur populus ad vrbs Athenientium libertatis restitutionem petens. Demosthenes censet opem ferendam populo Rhodiorum. Si quisquam autem alius Atheniensibus bello sociali molestus fuerat, & ceteros ad defectionem impulerat: id crimen in populo Rhodiorum cum primis hærebat constabat. Quapropter Athenarum vrbs eis præter ceteros irata erat, vt præcipuis defectionis autoribus. Proinde ab omni parte suatori difficilis est oratio, defendēti homines, qui & defecerant, & multis vrbs cladibus affecerāt. Neque verò hoc solum concionatori obstat: sed & regis Persarum metus. Nec enim leue, neque tutum esse videbatur, Regis per locupletes insula penę potiti suspicere inimicitias. Nam ad illum res pertinebant. Aduersus igitur horum vtrumque firmissima duo opposuit: Rhodiorum perfidię magnanimitatę ciuitatis, & Gręcis qui afficiantur iniuriis, opitulandi consuetudinem, & illustrem gloriam quę inde ad re publicam reditura sit, omnibus Gręcis ad eam, hoc si fecerint, respecturis. Aduersus regis metum, & iustum & facultatem opposuit, & tertio loco vtilitatę. Ac facultatem, quòd rege aduersis rebus conflictante, & superato, nec Artemisia Rhodiorum dominos adiutura sit, nec ipse rex: iustum, quòd rex curam suscepturus non sit hominum nihil ad se pertinentium: quòd & Gręci sint Rhodij, & ad regis imperio separati.

Vtile homines eos non negligendos, etiam si rex, Rhodiorum curam suscepit. Id enim si fieret, argumento fore, eum non modò Rhodiis, sed etiam Gręcis omnibus velle imperare. Sic igitur oratione diuisit, & hæc negociorum natura est. Quo autem pacto horum singula disposuerit, quòve modo tractarit, ab initio est explicandum, & ab exordio auspicandū.

Arbitror oportere vos. Quam parum argumento fidat, per ipsam aggressionem ostendit. Nam cum liberę defendere non auderet homines, qui & multis & magnis iniuriis affecisse populum videbantur, per eam sententiam quę statim sequitur, occupat auditorem: & id elicere studet, vt fateatur, se consiliis obtemperaturum. Exordium igitur his duabus sententijs constat, vt & dicentem ferant, & persuaderi sibi finant, vt orationem re ipsa exequantur. Secundi exordij est captatio beneuolentię, cum ait,

μουν τῶν ἀρχῶν ποιισαμένων οἴμαι δὲ ὑμᾶς τῶν ὀλιγαρχῶν ἔχει πρὸς τὴν ὑποδοχὴν, δὲ τῆς ἐπιβολῆς ἐνδείκνυται. οὐ γὰρ ἔχων παρρησίαν εἰπὴν ὑπὲρ ἀνδρῶν δοκούντων πολλὰ καὶ μεγάλα ἠδικηκέναι τὸν δήμον. δὲ τῆς ἐξῆς ἐννοίας τῆς προσημίᾳ, προσκαταλαμβάνει τὸν ἀκροατὴν, καὶ βούλεται λαβεῖν ὁμολογώματα, ὅτι ποιήσῃ τὰ συμβουλοῦντα ὅσα αὐτὸ διοικεῖται δὲ τῶν δυοῖν ἐννοιῶν, τὴν ἀναχέουσαν λέγοντος, καὶ τὴν προσήμιαν τοῖς λέγουσιν ἄμα καὶ προσήμιαν. τῆ δ' οὐτέρου προσημίᾳ ἐπιβολὴ ὅτι τὸ δύναται, ὅτι ἔχει

A μὴ τοῖς λόγοις πισθεῖν, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ἀσφαλῶς ὁρᾶσθαι. αὐτὴ δὲ ἡ ἐννοία πλείω ἔχει συγγυῖαν πρὸς τὴν ἐν τῷ προσημίᾳ. ὅτι τοῖς κατασφραῖζει τὸν λόγον.

EIS TON YPER TON RHODION ELEYΘERIAΣ, δημοσίου λόγον, ἐξήγησις.

Οἴμαι δὲ ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες ἀθληταῖοι, πρὸς πηλικούτων βελδομῶν, διδόναι παρρησίαν ἐκείνῳ τῷ συμβουλοῦντων. Σωμάρχου ἀθληταῖοι ποτὶ οἰνοποιῶν, καὶ οἱ τῶν ὀλιγαρχῶν οἰκοῦντες ἀπὸ τῆς βουζαντίου. εἰτ' ἀποσάντες εἰς ἡλύθειαν, ἐπολέμησαν ἀθληταῖοι, καὶ μεμνημένον τῆς πόλεως, ἡ ἀναχέουσαν εἰς σωθῆκας ἔδειν πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀθληταῖοι, ὡς πᾶσι τὸν ὄμιον εἶναι καὶ ἐλδοθεῖς. καὶ μὴ ταῦτα βασιλέως γνώμη βοηθούσης ἀρτεμισίας τοῖς ἔτι τῶν ῥόδων διπόροις, ἐπιτίθενται τῷ δήμῳ, οἱ δυνατοὶ καὶ ἀρχῆου τῆς ῥοδίων πόλεως, οἱ τὰς οὐσίας κεκλιμένοι. κατὰ συγγυῖαν οὐδ' ὁ δήμος ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν πόλιν, ἀξίαν ἐλδοθεῖας τυχεῖν. δημοσίου ἢ βοηθεῖν ὁρᾶται τῷ δήμῳ ῥοδίων. εἰ δὲ τις ἄλλος ἀθληταῖοι ἐλύθησαν ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ, τὴν ἀπόστασιν εἰργασάτο, μάλλον πείθεται ὅτι ῥοδίων δήμος. διόπερ πρὸς αὐτοὺς εἰκοχελειπᾶν ἐξαρτέτοις ἡ πόλις. μάλιστα γὰρ αὐτοὶ τυγχάνουσι τῶν ἀποστασῶν εἰργασίῳ. καὶ πάντα τίνω χελειπῶν ὁ λόγος τῶν συμβούλων, λέγοντι ὑπὲρ ἀθλητῶν ἀφρησιότων, καὶ λιλυπηκότων πολλὰ τῶν πόλιν. καὶ οὐ τῆτο μόνον λυπεῖ τὸν δημογῶρον. ἀλλὰ καὶ ὁ ὀλιγαρχῶν βασιλέως φόβος. δοκεῖ γὰρ οὐ μικρὸν οὐδὲ ἀκινδύων εἶναι τὸ προσκερῶν βασιλείᾳ, ἡ δὲ κατὰ τὴν πόλιν τῶν ἡσυχῶν

C δὲ τῶν ὀλιγαρχῶν. εἰς γὰρ ἐκείνον ἀνήκει τὰ πρᾶγματα πρὸς τίνω ἐκείνου τούτων, ἀντίθετον ἰχυροτάτα δύο. πρὸς μὲν τῶν ῥοδίων ἀπιστία, τῶν μεγαλοφροσύνων τῆς πόλεως, καὶ τὸ συνέθετο εἶναι βοηθεῖν τοῖς ὀλιγαρχῶν τῶν ἑλλήνων. λόγος τὰ συμβουλοῦντα, πρὸς ὀλιγαρχίαν τῆς πόλεως καὶ ὅτι πάντες εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψουσιν, εἰ τῆτο ποιήσῃ. πρὸς ἢ τὸν ὀλιγαρχῶν βασιλέως φόβον, καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ δυνατὸν ἀντίθετον, καὶ εἶτον τὸ συμφέρον. δυνατὸν μὲν, ὅτι κακῶς πρᾶξοντες τῆ βασιλέως πρὸς τῶν ἀρχῶν, καὶ ἡ τῶν ἀρχῶν οὐτὴ ἀρτεμισία βοηθῶν τοῖς ὀλιγαρχοῦσι ῥοδίων, ἐπ' αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς δίκαιον δὲ ὅτι οὐκ αὐτὸ μεταποιήσεται βασιλεὺς, τῶν μὴ προσήμιων αὐτῶν. ἑλλήνεις τε γὰρ εἰσὶ ῥοδιοὶ, καὶ οὐ μεμνημένοι εἰς τῶν βασιλέως ἀρχῆν. Ἐπὶ εἶτον συμφέρον, ὅτι οὐδὲ πρᾶξοντες εἰς ἀναχέουσαν ὁ βασιλεὺς τῶν ῥοδίων. Συμβουλοῦντες γὰρ ὅτι τὸ γινώσκον, τῆ μὴ μόνον ῥοδίων ἐπιθυμῶν ἐκείνον. ἀλλὰ καὶ πᾶσι τῶν ἑλλήνων. οὐτὴ μὲν οὐδὲ δῆρκε τὸν λόγον, καὶ τὰ πρᾶγματα τῶν τῶν ἔχει τῶν φύσιν. ὅπως δὲ ἔκαστον τούτων δῶκεν, καὶ ὅτι ἔστιν ἡμετέρον μετὰ χειρῶν, ἀρκέτον λέγειν αἰῶνι, πρᾶξοντες

Νομίζω

Νομίζω χρεῖν ὑμῶς τοῖς θεοῖς ὀρεῖσθαι, τὸ τοῖς θεοῖς τὴν
 αὐτῶν ὑβριν ὑμῶν πολεμήσαντας οὐ πάλα ὁ θαυμασιώ-
 τατα ἐρρητόροισιν. ἵνα γὰρ μὴ δοκῆ χρεῖν λέγειν ὑπερ-
 θύων καταγορησέναι αὐτῶν, καὶ κατεδραμῆν, οὐχ ὡς παρ-
 ξένων βασιλέων ἀλλ' εἰς ὀνόμα τὸν ἀκατακλίτου ἐκκα-
 λισταδῆ. καὶ γὰρ ἐπῆραν αὐτὸν, ὅ τὸ φρόνημα μετέωρισεν.
 ἐγκώμιον θαυμαστον ἀθλων αἰών τῆ κτ' ῥοδίων δεξιοτῆ ἐν
 τῷ πορφυρῷ συμπλέξας. σωζέσθαι ἢ κ' δεύτερον πορο-
 οῦμαι ἐν δουρί ἐνοίων. ὦν τ' ἄνδ' ὑπερτίσαν εἰρήκαμν
 τῶν δ' ἐυτέρων φαυλῶν πορφατῆσι δὲ ἔχεν τὴ κεφα-
 λῆ. τὴν γὰρ δὲ ἀμαμν ὀπισθιμαίνεταί τῆ μελ' ὀπίω ρη
 θῆσεσθαι, τὴν δὲ ζαν καὶ τὴν δὲ κλειαν λέγων, ἡ δ' ἐξουσι
 δὲ τῆς πορφατῆς ταύτης, ἀπολογοσάμενοι πορὸς τοῖς
 δεξιοτάτοις αὐτοῖς εἰωθότας. ταῦτα μὲν ἐν τοῖς πορο-
 οῦσι δὲ ἀκούσθαι ἀρχῆ ἢ τῆ συμπεροῖτος κεφαλῆς ἢ πᾶσαν
 το ἄνδ' γὰρ ἡμῶς ὀπισθελάθειν αὐτοῖς χεῖρ, κ' ἐυζάντοι, καὶ B
 ῥοδίοι κατασιβῆσαι ἢ τῷ δικαίῳ ἢ τοῖ ἀδίκῳ τῷ συμ-
 φέρον οὐτω πῶς ἀδικουμένων κ' πλεονεκτουμένων δὲ ζαν
 ἐχόμεν. διόπερ καὶ ἀπέστησαν ἡμῶς οἱ σύμμαχοι. ταῦτα
 μὲν οὐκ ἀδικῶ. εἴθ' ἵνα μὴ δοκῆ καταγορεῖν τὴ πόλεως,
 αὐτοῖς αὐτῶν κατ' ἐβλασφημίαν ὀπί μεύστολον ἵνα καὶ
 ὑπερ τῆς πόλεως ἀπολογῆται, ὡς ψυδῶς δεξιοταρομέ-
 νης, ἢ ὑπερ τῆ ῥοδίων ἡπατιδῶν. ὁ γὰρ ταῦτα πλαστά-
 μῆρος, κ' πῶς ἀποσώμα, ἐκείνος μὲν. εἴθ' οὐτω τὸ δι-
 κῆρον ποροτῆνας, ἢ λθεν ὀπί τὸ συμπερον, ὀπερ μὲν ἢ πορ-
 φατῆς συμπερον ὑμῶν ἀπο λυσαδῆ τὰς κατ' ὑμῶν δεξιο-
 τῆς, ἢ τῆς πῶς ἐργοῖς. ἵνα γὰρ ὅπ νομίσαντες ἀδικεῖσθαι οἱ
 σύμμαχοι, ἀπέστησαν. καὶ ἢ ἐπειδὴ ἀποπος μὲν, λέγει ἀπό
 τ' συμπεροῖτος τὴν κατ' ἀσκευῶν ἐχοντος ἀπό τῆ δικαίου,
 καὶ κατ' ἀπέφει εἰς τὸ ἐνδοξον. λέγει ἢ τῆ το ὅπ τὴν κατ'
 ὑμῶν δεξιοτῆων καὶ κατ' ἀπέφει δὲ ἀλύσαι καὶ δειξέμ, μὴ ὄν-
 τας ποροτῆς τοῖς βοηθοῦσι τοῖς ποροῦσι συμμάχοις, καὶ
 κοιμῆσαι τὴν δὲ δὲ ζαν ποροῦσι ἐστὶν ὑπά χοντων τοῖς C
 τῶν ἐργῶν τῆ πόλεως. αὐτῆ μὲν οὐκ ἐστὶν ἢ εἰσηγησις, ἢν πε-
 πῆται δημοσθένης. πορὸς ἢ ταύτῃ ἀπέτεσεν ἀπῆτε-
 σις ἀπό τῆ δικαίου κεφαλῆς ἀλλὰ δεδούκαμν βασι-
 λῆα. ταύτῃ ἔλυσεν ὀμοιοτρόως ἐκ τ' αὐτῆ κεφαλῆ οὐκ
 δουρῆ, κ' πορτῶν γε ἀπό τ' μερομῆρος, κ' τ' θεσιν αὐτῆ δ'
 δουρῆ. οὐ γὰρ αὐτῆ δ' ἐστὶ λόγων, τῆ πόλεως συμβελάθειν ὀμο-
 θῆν ἀγροπῆσις, ἀφεσηκόσι τῆ βασιλείας, καὶ φοβεῖσθαι βα-
 σιλῆα ὑπερ ῥοδίων. ἢ ἢ ποροτῆνας τ' ἀπῆτας, ὅπ οἱ μὲν ἔλ-
 λυαῖς εἰσιν οἱ δ' εἰσιν ἐν τῆ ἀρχῆ ἐκείνου μεμερισμέ-
 νοι. δευτέρως λύσις τοῖς ὑπερ μὲν τῆ οἰκείων, πολεμῆσθαι ἀπ'
 ἐκπαιεῖς. ὑπερ ἢ τῆ ἔλλυαῖς οὐκ ἀπῆται λύσις, εἰ μὲν
 ὑπῆκατα ἀδικουμένων κ' πορφατῆσι ὄν ἀδικῆ τοῖς ἔλ-
 λυαῖς βασιλέως οὐκ ἐπαμῶ τ' γινώσκω ἀλλὰ πᾶν ὄπεν
 ὑπομῆσθαι, μὴ γὰρ νῦν ὀνεῖτε. εἴτα ἐκ πορφατῆσι. ὀπ
 κ' σῆμον ἐλάθεσθαι τῶν ποροτῆνας, κατ' ἐκπαιεῖσθαι ὑπερ
 ποροτῆσις, ὄπ κατέσθαι πηραῖς ἐ βασιλείας ὑπαρ-
 χουσι, ἢ ἡσαν ἀπῆται βασιλέως. ἀλλῆ ἀπῆταις ἀπό τ' αὐ-
 τῶν δουρῆ. ἀλλ' ἀπῆταις ὑμῶν ἐναποθήσει. ἀρτεμισία
 ἢ μαυσώλου μὲν γέροντι ἀδελφῆ κ' γαμητή. καρίας δ' ἐ
 βασιλῆα. φιλιαν ἢ πορφατῆ βασιλῆα δὲ τὸ οἰκείον συμ-
 φέρον αὐτῆ ποροτῆνας κ' ἀρχουσα μὲν τῆ οἰκείων ὄπεν
 ἢ ἢ τῶν ποροτῆνας βασιλῆα ποροτῆνας. εἰ δ' ὄπεν αὐ-
 τῆ ποροτῆνας μὲν. λείπει ἢ τῆ ἀπῆταις κατ' ἀσκευῶν
 εἰ δ' ἢ τ' ἀπῆταις ποροτῆνας, εἰ μὲν ἀπῆταις ἀρτεμισία κ' συλ-
 ρῆσει. ἀλλ' ἵνα μὴ χαλεπωτέρως γινῆ πορὸς τ' λύσιν, δεξιοτῆ κατ' ἀσκευῶν ποροτῆνας, τὴν μὲν πορτῆνας εἰση-
 κα μόνον. πῶν ἢ κατ' ἀσκευῶν τῶν λύσισι συμπλέξας, ἀνερεσθῆσαι ἐποίησε. λύσει ἢ τῶν δουρῆ καὶ τῶν συμπεροῖτος.

A Existimo vos gratiam debere diis, quod ij qui non
 ita olim suapte impulsu petulantia vos oppugnaue-
 runt. Et admirabili artificio tractatur. Ne enim gra-
 tia causa Rhodios defendere videretur: accusat &
 infectatur eos, non ut ad odium concitet audito-
 rem, sed ut benevolentiam eius eliciat. Etenim & ef-
 fert eum, & eius animos tollit in altum, laudatione
 admirabili Atheniensium, accusationi Rhodiorum
 implexa in exordio. Constat autem secundum e-
 tiam exordium duabus sententiis, quarum alteram
 * exposuimus, alteram preparationem capitis con-
 tinere asserimus. Indicat enim vim eorum quæ dif-
 ficenda sunt, dum gloriam & celebritatem nominat,
 quam per id factum consecuturi sint, factis facturū
 illis qui eos calumniari soleant. Et hæc in exordiis
 sunt tractata. Capitis autem ab vtili, principium hoc
 est, Conquesti enim sunt Chij, Byzantij & Rho-
 dij, nos sibi insidiari: confirmatum autem est iusto,
 siue iniusto vtile, hoc ferè modo: Iniurij & rapaces
 existimati sumus, quia nobrem etiam focij à nobis
 defecerunt: & hæc iniusti sunt. Deinde ne urbem ac-
 cufare videatur, ipse conuicium ad Mausolum retulit,
 vt & ciuitatem defendat tanquam falso accusa-
 tam, & Rhodios tanquam deceptos. Is enim fuit
 qui talia struxerat, & ad defectionem eos sollicitaue-
 rat. Postea sic iustum præstendens ad vtile peruenit,
 quæ propositio est: Vtile vobis, inquit est, rebus ip-
 sius calumnias contra vos obortas refutare. Scitis e-
 nim socios, quod se iniuria affici putarent, descui-
 se. Nunc veid quia * id absurdum erat argumenta-
 tur ab vtili, quod confirmationem à iusto habet, &
 definit in gloriosum. Sic autem ait: Nunc occasio
 est diluendarum calumniarum, & ostendit, non esse
 improbos eos, qui talibus focis auxiliuntur. Est & re-
 cuperare gloriam operæ precium tantis rebus gestis
 à republica. Et hæc est suasio Demosthenis, cui
 occurrebatur à capite facultatis, At metuumus regem.
 Quod soluit per facultatem, argumentum e-
 iusdem generis, & ab eo quod in aduersarij u asserti-
 tione pugnat statim, Non eorundem est, inquit,
 suadere Reipubl. vt Ægyptiis opituletur, qui à Re-
 ge defecerunt, & in defensione Rhodiorum regem
 formidare. Causa etiam additur: Hi Græci sunt, illi
 eius imperio continentur. Altera refutatio est: Pro
 sua ditione Rex bellum fortasse geret: pro ditione
 verò Græcorum non item. Tertia refutatio est, Si-
 quidem æquo animo fertis iniurias, & clades, quib.
 Græcos afficit, dissimulatis, animos vestros nõ lau-
 do, sin quiduis malletis perpeti: ne nunc quidem ces-
 satote. &c. Deinde ab exèplo: Cum, inquit, Samum
 Timotheus liberasset, à Cyrothemide, quem Ti-
 granes regis præfectus cõstituerat, occupatam, Rex
 non agrè tulit. Alia obiectio ab eius facultate, At
 Artemisia vobis aduersabitur? Fuit autem Artemi-
 sia Mausoli & soror & coniunx, & Caria regina, a-
 micitiãque regis Persarum expetebat, quem priua-
 tæ causa vilitatis colebat. ac suis illa quidem popu-
 lis imperabat, nihilominus tamen curabat, ne regem
 offenderet, interdum etiam adiuuabat. Obiectio
 autem deest confirmatio. Causa enim fuisset adji-
 cienda, propter quam Artemisia non concessura ef-
 fet. Sed ea ne difficilior fieret ad soluendum, con-
 firmatione omiffa propositionem solam posuit:
 & confirmationem refutationibus implexam infir-
 miorem fecit. Soluit autem eã facultate & vtilitate.

Ac facultate quidem, per partitionem: Si quidē prospera fortuna utatur rex in Aegypto, adiutricem futura, Sin a laersa: non adiuturam. Nec enim ita esse demerentem, ut Rhodum tanquam arcem, contra suū imperium muniri sinat. Sin opem ferat: id facturam leuiter & non magnis viribus: sed ut hoc atque illud videatur fecisse Regis causa, & sic à facultate sumptam obiectionem posuit. Ex alia parte ab utilitate coniecturaliter, * An regem adiutura sit, equidem nescio: sed illud è Republica esse puto, ut sciatur, vtrum Rhodios sibi vendicat necn. Nam eam insulam si vendicat, omnes proculdubio Gracos sibi vendicat. Haecenus quidem his decertauit cōtra obiectiones ab utili. De cetero autem ad id venit quod est tractatu difficilium, nempe quod ab ipsa qualitate Rhodiorum petitam accusationem continet, quod de fecerunt. Ac quaeri possit, quamobrem tandem, cum propositum sit, de quo potissimum omnis quaestio est, vtrum iuuandi sint hi, qui Rempublicam laeserunt: priore loco ipsum utilitatis caput collocavit, secundo facultatem? Post, vtrum opem laturus sit Rex & Artemisia? Euidens est autem artificium. Cum enim persona sit infamis, & merita hominum praedicari non possint, qui in magnum crimen adducti sunt: merito auditorem occupatum utili, tum necessario, hoc est metu Regis: ut & utilitate adducatur propter gloriam, & necessario percellatur. Nam si Gracis rex insidiatur: odium eos in praesentia dissimulaturus & propter suam utilitatem opem laturus, credibile est. Quod si utilitatem expetunt & metu ac periculis liberari cupiunt: propter haec maxime necessaria opitulati volent illis etiam, à quibus sunt offensi. Ac quamobrem capitum collocationem immutari, audiuisti. Diuidit aut ipsam iusticia caput non paruo aliquo nec vulgari artificio, neque dispositione cuius obuia vitur. Nam subinde Rhodios accusat, fidei sibi concilianda gratia, quod ad persuadendum plurimum iuuabat, in his rebus ad gratiam loqui. Grata autem erat auditoribus accusatio Rhodiorum, Quorum utique mentionem fecit minus honorificam: ut simul ostenderet, se neque ad gratiam, neque ex benevolentia quicquam dicere: & ut auditores sibi conciliaret, partim quod oderit eos qui ciuitatem oderunt: partim quod non Rhodios, sed ipsam utilitatem & veterem Reipub. gloriam defendat. Ac propemodum putes, eum suadere, ut bellum Rhodiis inferatur. Tantam iracundiam praese fert aduersus eorum iniurias. Sed in hoc ipso posita est admirabilitas Demosthenicæ facundiae, quod per ea ipsa, quibus in Rhodios inuehitur, populo persuaderet: dumque accusare videtur, mitigat, atque intermiscet, eos à semetipsis & accusatos esse & condemnatos, cum reip. postliminio sese subiciant. Haec igitur & similia in hoc capite solerter tractata sunt. Sed obiectio à iusto, specie recriminationis est inducta: Atqui his indigni sunt Rhodij, postquam ab vrbe defecerunt. Nō tamen aperte est posita, sed ab eruditis ex ipsis refutationib. perspicitur. Neque verò his quæ dixi tantum artificis est usus: sed praeter superiora nobis etiam aliud praecceptum tradidit: Multo antè refutandam, quam ponendam esse obiectionem. Id quod facere solet, cum obiectiones sunt difficiles, & tractatione indigent artificiosa. Hinc autem incipit refutatio. Quod si per semetipsos tenerent vibem, qui nunc in ea sunt Rhodij tum eos asciscendo vobis non putarem, tametsi vobis omnia pollicerentur.

υμιν τε τεις ελεεινους ειναι πανθ υπαρχετο υμιν ποιησθαι αξιον η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους

Α κη τω μω δυνάτω, η μερισμόν, ει μω δω περιττει βασιλδω και αιγυπτιω, βοηθησει ειδη αυτην ου βοηθησει μη γδ ουτως εστιν ανωτος, ωσε τλω νησιν ωπερ εστιται χρομα ωδω σιδω αση της ιδιας αρχης, ει η βοηθησει φαιλωσ η ου πολλη τη βωνη, αλλ αζη τε δοκειν δε βασιλεια, το και το και ουτως δπο τε δυνατω τλω αιη δεσιν εθικειν, δπο η τε συμφεροντος ει δεν δε σρασηκωσ, ου ειδα μω ει βοηθησει βασιλει. συμφερον δ ουν ομα τη πολει γωναι, ποτερον αιη ποιει η ροδιων, η ου η γδ αιη ποιειται της νησου δηλοσπι και παντων ημ ελλωων, τωσ μω τουτοις διηγωνισαι ωρεσ τας δπο η συμφεροντος αιη δεσος. λοιπον η επι το δυσμεταχειρισθαι ελλησων, το απ αυτης της ποιότητος ημ ροδιων και τηροσιν ωρεσ χρο, οη απίστησιν και ζητήσιν αιη πεσ, τι δηποτε, οντος τε ωρεσκειμένου ε ωρεσ οι μάλιστά εστιν η σύμπασα ζητησιν, ει δε ε βοηθησιν τοις αδηλοσπι η πόλιν εδωσ αι το τε συμφεροντος κεφαλαιον ωρεσ εταξε, και δευτερον το δυνατόν ειτα ει βοηθησει βασιλδωσ η η αρτεμισια, το η θεωρημα φανερον. επειδη γδ αδωξον το ωρεσσωπον, και παρρησιάζεσθαι ωρεσ ημ ανδρων ου δυνατω πολλω εχοντων εμβολω εικότος τον ανωστω ωρεσκαταλαμβανει, η τε συμφεροντη και τε αναγκωσ. τοιτες, το φοβωσ τε ωρεσ βασιλδωσ. να τω μω συμφεροντη, επαχθει, δε τλω δωλειαν τω η και ταπλαγη, τα αναγκωσ. εα γδ επιδουλοη τοις ελλησιν βασιλει: ωρεσθησεται μω ειτα α τοις το μνησικακησιν τα νωσ βοηθησιν η δε το εαυτην χρησιμον τε τε συμφεροντος ορεσσημοις, και φοβων και κινδωων, απλλακτηκωσ εχοντασ αιρησεται η και τοις λελυπηκοσι βοηθησιν, δε τα αναγκωσ τα ταυτα. δι ω μω ου αιησιν ειηλαξε τλω δεσιν ημ κεφαλαιων, ακηκοσ. δεσμερει η αυτο το δικαον κεφαλαιον, ου μικρα πι η και φαυλη ηηθερεια, ου δε τη τυροση οικονομια κέχρηται. και τηρορει μω γδ συχωσ ημ ανδρων, αξιπισις εινεκα. πω υ γδ σωλεσθετο ωρεσ πεδω το ωρεσ ηδωσιν εν τουτοις δεσλεσεται. δι ηδωσ η αιησιν εστι τα καιωσ, ακουειν ροδιωσ, μεμνηται η ροδιων δηθεν καιωσ, ει δε ενυμωσ, αμα το μη τε ωρεσ χαλειν. μη τε δι δυνατωσιν λεγην, και να τοις ανωστωσιν αιρησεται νωσ μωσων τοις μεμνηκοσ τλω πόλιν νωσ ηδωσ ουχ ωρεσ ροδιων πιειται την λογον αλλ ωρεσ αυτε τε συμφεροντος και της υπαρχουσος δεξησ τη πολει. μικροσ και οιδησ ησ αι αυτον συμβουλοειν σραστωειν επι ροδιωσ, τοσουτον θυμον ενδωκνυται ωρεσ τοις ηδωσ ηδωσ. αλλ αυτο γε τετο, το θανμασιν της ρητορειασ εστι, ηπ δι ων και εταξε και ροδιων, δεσ τουτων πιειται τον δηλον και δι ων και τηρορειν δοκει, ωρεσινει καταμνησ, το αυτοι εαυτην και τηρορειν και και τηρορειν εαυτην τηρορειν, τα πάλιν υποσπιπειν τη πολει. ταυτα μω ου και τα ταυτα η τα κεφαλαιον ερητοροσεν. η δε αιησιν, δπο τε δικωου απεγλημα πωσ ειση δρη. αλλ αζη τοις αυτοι οι ροδιωσ της πολεωσ δποσαστες. οι μω τε δεσιν ωρεσ φαιλωσ γινεται δε φανερα τοις επιδωσιν απ αυτην ημ λυσεων. η ου ταυτα μωσιν ερητοροσεν ατηρ ειπον αλλα και αλλω ωρεσ τοις ειρημοις δεσρημα ωρεσ εθικει ωρεσ πολλωσ λυειν, ωριν δεσιν. ωπερ ειωδε ποιειν, οταν χαλεπωσ ωσιν αι αιησιν, και μεταχειρησεται δεσινται τεχνησ, η εσιν η αρχη της λυσεωσ ενδωσ ου μω ουδ αι ει δι αυτην ειχον η πόλιν οι νωσ οντες εν αυτη τη ροδιωσ παρησεται αι

ημιν τε τεις ελεεινους ειναι πανθ υπαρχετο υμιν ποιησθαι αξιον η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους η θανμασια η η μεταχειρισθαι αυτους

πῆς γὰρ ἀπὸ τῆς ἀξίως ἐξ ἡρώδης πάντα πα-
 ρειν ἀπεποιήσαντες οὐκ ἔχοντες τὴν ἀξίως αὐτοῖς ἐξ ἡρώδης
 ἢ δὴ κηρύσσονται τὴν πόλιν, τὸ κατασπύρακον ἵνα μὴ ὀν-
 εῖπον τὸν λόγον ἐαυτῶν ποιήσεται ἀλλ' ὅτι ὡν αὐτοῖς ἄρως
 ἀλλήλοισι διετέθησαν, ἀλλ' ἀλλήλοις τὸν ἔροπον, καὶ τοὶ ἀκό-
 λουθον ἡμῶν εἰπεῖν, ὅτι ὡν διετέθησαν, ὡς τὸν ἀδελφῶν
 δῆμον. ὃ ἵνα μείζω ἀναβολῶν ἐργασίται μετῆνεγκε
 τὴν κατηγορίαν ὅτι τοῖς ὑπόλοιποις, ὅτι τὸν ἄνθρωπον, καὶ
 κηρύσσει τὸ ὄλον ῥοδίων ἡδὸς, εἰσι τοίνυν θεωρήμασι κέ-
 ρηται ἐνὶ ἡμῶν, καὶ δὲ δοκεῖ σωφρονεῖν δῆθεν τῆς κηρυ-
 κτικῆς ἐργῆς, καὶ δὲ μεταβίβασε τὴν κατηγορίαν ὅτι τῶν
 εἰς τὴν πόλιν γενησῶν ὅτι τὴν ἡρώδης ῥοδίοις αὐ-
 τοῖς ἄλλοις, καὶ εἴτω, ἐν ᾧ τὴν κατηγορίαν ὅτι
 τὸ δῆμον μετῆνεγκεν ὅτι τοῖς ὑπόλοιποις ὡς περὶ ὁ δούκ-
 διδης ὅτι τὸ δῆμον ἀδελφῶν εἰς τοὺς ὀλίγους, εἴτα ἄρως
 φανῶς ἀνάμεται τὴν ἄρως ῥοδίοις οἰκειότητα, φάσκων
 μήτε ἰδία ξένος, μήτε δημοσία φερόμενος ἐξ ἡρώδης αἰδρω-
 ῖνα κἀντεῦθεν χάριον παρρησίας ἐαυτῶν ἄρως (ἀνδύσει). πῆς
 γὰρ ἀπὸ τῆς ἀποτεύσειν ἄρως χάριον λέγει τὸν μηδεμίαν
 ἔχοντα οἰκειότητα, λείπεται δὴ τὴν κοινὴν συμφέροντος εἰ-
 τε καὶ ποιῆσαι τοὺς λόγους, καὶ ταῦτα ὅτι βιάλλεται τῆς συ-
 νηγορίας ῥοδίων, ἀρκεῖσαν πτωρίαν παρ' αὐτῶν γενη-
 σάμενοι φάσκων, τὴν ἑλδύθειαν αὐτοῖς ἔπολωλεκεναι
 κομφίζων παύτη τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τὸ ἀνεργατῆν, καὶ
 ἀποπληθῶν αὐτῶν τὸν θυμὸν ὡς δοκεῖν κόρον ἔχειν, ἀφ'
 ὧν ἢ δὴ πεπόνθασι ῥοδίοι. οὐδεὶς γὰρ ἀπὸ τῆς χαλεπότητος, ἢ δ'
 εἰ τυχόν τῆς γνώμης ὀμοτατος, μὴ ἐλεῶν τοὺς πολλοὺς. ὅ
 μέγιστος συμφορῶν πεπονθότας, μέγιστος ὅ ῥοδίων ἀδελφῶν
 δῆμος περὶ τῶν ἄρως ἄρως, καὶ εἰδὼς τοὺς ἡ-
 δικηκότας σὺν ἡρώδης, ὅτι τὸν πάντων, τὴν παρρησίαν
 ὡς ἐφ' ἡμῶν, ἐαυτῶν ἀρως διωκῆται, ἀρως τῆς εἰσηγητικῆς
 ὡς περὶ ἀρως ἐτέραν πρὸς τὸν λόγον προσιούμενος. δι' ἡμῶν
 τῆνδε τὴν ἀπὸ τῆς νικητικῆς, οὕτως κατὰ δρᾶμα ῥοδίων
 καὶ πάλιν ἀρως ἐλαβε τῆς λύσει, ὅτι κατ' ἀνάγκην, τῆς ἀπὸ
 δεύσει καὶ ἄρως ἡ καὶ τῆς ῥήτορας σωφρονεῖ. οὐκ ἐδύνα-
 τοῦ ἀρως συγγνώμην ῥοδίοις ἡρώδης ἄρως ὀπολύ-
 σασαι τὰς ἄρως. ὅτι τὸ κηρύσσειν τῆς ἀπὸ τῆς ἀρως
 τὸ κατ' ἐαυτῶν διέλυσει, εἴτα μηδεὶς λυμαινώμενος τὴν
 ἄρως, ὅτι τὴν λύσειν ἀρως ἡρώδης τῆς ἀπὸ τῆς ἀρως. φημι
 δὴ ἡρώδης περὶ τῶν ἀρως τοῖς ἀρως. ὅτι τῆς κηρύσσειν
 κατὰ τὴν τὴν δυνάμειν τῆς ἀπὸ τῆς ἀρως ὅτι ἀλλ' ἀρως ῥο-
 δίοι, καὶ ὅτι δὲ κηρύσσειν αὐτοῖς. καὶ εἰ δὲ μέγιστος ὁ
 λόγος αὐτῶν, καὶ ἄρως τὴν ἀπὸ τῆς ἀρως τὴν ἀρως.
 ἀπολογία γὰρ ἔστιν ἀρως καὶ λαμπερὰ ἄρως ῥο-
 δίων ἡ πατημάτων ὡς τὴν συγγνωμονικὴν ἐξ τὴν λύσειν,
 καὶ ἄρως ἀρως ὅτι ἀρως ἀρως βεβαίως τὴν συ-
 γνωμονικῶν. ὅτι γὰρ πολλὰ καὶ πολλὰ ἀρως ἀρως τῆς
 ἀδελφῶν δῆμος ὑπέμνησε, τὸ τοίνυν εἶδος τῆς συγγνω-
 μης καὶ σωφρονισμῶν, σωφρονισμῶν γὰρ κατ' ἀρως ταῦτα
 πεπονθέντες ῥοδίοις, αἰτεῖ τοὺς ἡ πατημάτων συγγνωμονικῶν,
 ἀρως τὴν λύσειν ἐργασίμενος, καὶ τὴν σωφρονισμῶν,
 καὶ τὸ συγγνωμονικῶν ἀρως ἀρως οὐκ οὐκ τούτου ἀρως ἀρως
 ἄρως αὐτῶν τὸ ἀρως τὸ μέγιστος τῆς λύσειν, μετὰ βεβαίως ὅτι
 ἐξ ἡρώδης εἶδος λύσειν, ὅτι ἔστι μὴ τὸν, ἔκτε τῆς συμφέρον-
 τος, καὶ τῆς ἀρως ἐν ᾧ τῆς ἀρως διττὰ πολέμων εἶδη, ἐν μὴν
 ἄρως τῆς ἀρως ἀρως τῆς δημοκρατίας, ἔτερον ὅτι, ἀρως
 τῆς ἀρως ἀρως, δι' ἔτερον ἄρως οὐδὲν, δι' αὐτὸ ὅτι τὸ, ὅτι ὁ-
 λήρωμα εἰσι, καὶ ἀρως τῆς δημοκρατίας πολλοῦν) ἐν ἀρως τῆς ἀρως καὶ ἄρως τούτων, εἰ καὶ μὴ βεβαίως ῥοδίοις

A Admiratione aut digna est & tractatio eius qua uti-
 tur, & refutatio. Cū enim obiectio dicat, dignos esse
 Rhodios malis quibus afficiantur omnibus: alien-
 tiens dignos eos esse, non eis iniurias quibus temp:
 affecerunt, attulit ad probandum, ut ne patum inter
 se sua consentiret oratio: sed ē mutuis & interlinis
 eorum grassationibus, mores eorum criminatur.
 Quaquam autem ordo postulabat, ut de eorum a-
 nimis erga populum Atheniensem loqueretur: ipse
 tamen, *augendæ causa criminationis, accusationē
 ad locupletes transtulit. Nam his propositis, mores
 Rhodiorum vniuersos depingit. Tribus igitur arti-
 ficis est usus: vno, quatenus accusationi assentiri vi-
 detur: altero, dum ea quæ Rhodij cōtra tempub. A-
 theniensem commiserant, transfert ad interlinia il-
 lorum mala: tertio, in quo criminationem à plebe
 in locupletes transtulit, quemadmodum Thucydi-
 des à populo Atheniensium in paucos. Deinde pa-
 lam inficiatur conjunctionem cum Rhodiis, asse-
 rens, se neque priuatim hospitem, neque publicè
 procuratorem esse illorum: ut inde etiam libertatis
 locum sibi muniat. Quis enim iam suspicetur, cum
 loqui ad gratiam, cui nulla cum illis familiaritas in-
 tercedat? Reliquum igitur est, ut publici boni causa
 verba faciat Post hæc ad Rhodiorum defensionem
 accedit, satis eos graues dedisse pœnas dicens, amif-
 sa libertate: qua ratione iracundiam auditoris con-
 tra eos leuat, & eius animum explet, ut is sibi videat
 tur miseris Rhodiorum iam satiatus. Nemo enim
 iam irascitur, nec si crudelissimo sit ingenio, miseri-
 cordiæ non tangitur eorum, qui multas & maxi-
 mas calamitates pertulerunt. Omnium verò mini-
 mē p. pulus Atheniensium, natus ad beneficentiam
 & solius eos conseruare à quibus est, iniuriis affe-
 ctus. Per hæc igitur omnia ad liberè dicendum, ut
 diximus, viam sibi præparauit. Auspicatur autē sua-
 sionem sic, quasi aliud quoddam principium oratio-
 nis sumeret. Quia verò per id obiectioem mouit,
 sic inuectus est in Rhodios, * rursūque illam re-
 petiit per refutationem: quod necessarium esset ob-
 iectioem, & suspicio de oratore vnà oriretur. Quare
 non prius petere veniam Rhodiis potuit, quàm fol-
 uisset suspiciones. Propterea mota obiectioem, id
 quod contra se esset, dissoluit. Deinde cum suæ nihil
 obfaret autoritati, ad refutationē obiectioem mag-
 no animo accessit, his verbis: Aio igitur, dandam
 esse operam, ut homines hi conseruentur: destructis
 illius obiectioem viribus: indignos scilicet esse be-
 neficio Rhodios, & non condonandas esse illis ini-
 urias. Contentione autem constat hæc oratio, &
 ad obiectioem refertur. Omnino enim defen-
 sio est, eaque illustis Rhodiorum, qui decepti sint.
 Quare deprecatione constat refutatio, & ipsa depre-
 catio indefinitis exemplis roboratur. Nam in mul-
 tis reb. & sæpe deceptum esse populum Athenien-
 sem, admonet. Genus igitur deprecationis ē con-
 cessione sumptum est. Assensus enim, meritò illa
 Rhodiis accidisse: deceptis veniam precatur, bifaria
 comparata refutationē, tum confitendo, tum depre-
 cando. Et huc vsque producta est ab eo prima pars
 refutationis. Tranlit autem ad aliud refutationis
 genus, quod mittum est, tum ex vtili, tum ex iusto:
 quod asserit duo esse hostium genera, vnum pro-
 pter iniusticiam aduersus Democratiis: alterum
 aduersus Oligarchias, non quidem ob aliud quic-
 quam, sed ob hoc ipsum, quod Oligarchiæ sint,
 & contrariam Democratiis rationem sequantur.
 Quo ipso adducit auditores, ut tamen Rhodiis

op itulari nolunt:tamen æmulatione & odio Oligarchiarum impellantur ad destruendam Rhodiorum Oligarchiam. Quoniam autem mixtum est refutationis genus,tamen inclinatur ad utilitatem,& magis est huius partis.Deinceps necessario est usus ad refutationem,per id quod dicere auditorem asserit:Mirror autem,si nemo vestrum purat , cum paucorum dominatu regantur Chij & Lesbij, & nunc Rhodij & omnes homines.Natura enim est & consuetudo Demosthenis,non vno aliquo argumēti genere per suadere , neque vna autoritate adducere auditorem , sed variis & omnigenis : modò perterrefaciendo , modò suadendo , modò officiis humanitatis propositis , modò ius postulando. Neque ex vno aliquo genere utilitatis , aut cuiusvis propositi capitis suadet: sed ex omnibus eiusdem partibus, quibus constare caput potest, ac multis variisque aggressionibus, tametsi sententiæ inter sese differant. Vides enim ut, iis, pro quibus intercedit, tanquam deceptis , culpæ condonationem petat: quod nec Athenienses, cum decepti fuere, pœnas de derint.* Quòd verò ius pro Rhodiis asseritur, idem in omnes valere, qui sūt affecti iniuria vsitatum est. Terret temeritate & obscuritate futuræ fortis : movent odium à communi iudicio contra Oligarchiam apperentes. Sed quorsum attinet enumerare cetera, cum eruditi ex ipsius orationis contextu petere omnia possint? Incutit etiam alium terrorem, quo asserit incertam esse fortunam, & debere felices opitulari calamitosis: quòd fieri possit, ut ipsi in similem calamitatem incidant. Deinde ab exemplo à minori: Olim in rebus, inquit, aduersis, & paucorum dominatu, oppresso populo succurrerunt Argiui: & absurdum videbitur vinci ab Argiuis in hac actione. & latenter adiungit solutionem convenientem, & obiectionem à rege sumptam, quam in initio posuit : Et quæ de rege tinemus. Perspicuum enim est, eum sic instituisse refutationes, ut & ad hanc & ad illam essent accommodata. Quæ, si fuisset eis abusus in principio: ad hanc obiectionem nihil ei profuissent. Ad solam enim illam satis fuissent, ob intervallum inter se discrepantes. Reseruat autem eas ad hoc tempus, ut & ad hanc obiectionem, & ad iam antè refutatam paratas haberet. Quod enim ex æquo refutatum est, vires suas ad omnia præcedentia admittit. Post hæc rursus ingruit obiectio à iusto, quam cum non posuerit, facile est inuestigatu. Veritas est fortassis eius vim. Cum verò auditorem haberet omnino conscium, silentio sustulit aliquid de eius viribus. Multum enim ad destruendum valet, etiam non meminisse rerum absurdarum, aut terribilium atque atrocium. Est autem ei familiare, difficillimas obiectiones in perorationū principiis ponere, ut & loco & regione eas atterat, & diminuat. Quid igitur fecit? Obiectionem quidem dissimulavit. Sed palam pro obiectione criminationem oratorum posuit, his verbis, Sunt autem quidam Athen. peritissimi ad defendendum ius aliorum apud vos. quod sit autem illud ius, & qui alij defendantur, non declaravit. Sed nec refutatio nobis evidētē, ut dixi, facit obiectionem. Est. n. refutatio, Quæ obrem nō abstinēat à subigēda Co & Rhodo? Quare ex his nemo facile cōiicere potest, quod ea verba sibi velit. Sed mihi quidē innuere velle videtur fœdus, quod inter se fecerāt Græci omnes, ne quis cui bellū inferret, sed ut omnes pacē servarent & quiescerēt: ut obiectio sit eiusmodi. Sed videbitur iniuste facere, & primi violare pacta, illatobello.

σωθήτας αὐτοῖς ποιοῦσάντων πρὸς ἀλλήλους οἱ ἑλληνας πάντας μηδένα ὑπερέβην ὄπλᾳ ἀπαντας ἢ εἰρλήν ἄρῃν ἢ ἡσυχίαν ὡς τὸ ἀντίθετον εἶναι ποιοῦντων ἀλλὰ δόξομεν ἀδικεῖν, καὶ τῶνδε ἀμενέων πρὸς τὰς συνθήκας, ὅπλα ποιοῦντες.

A βοηθεῖν πρὸς τὴν ζήλοτύπως ἔχειν πρὸς τὰς ὀλιγαρχίας πρὸς ἀλλήλους. κατὰ τὴν τὴν ῥοδίων ὀλιγαρχίαν μικτόν ἢ ὅτι τὸ εἶδος τὸ λύσειας, ὁμοῦς ῥέπει. πρὸς τὸ συμφέρον, καὶ μάλλον ὅτι τοῦτου τὰ μέγιστα. καὶ ταῦτα τὰ ἀναγκάζον κέρηται πρὸς λύσειν, δι' οὗ φησὶ. Σαυμάζω δὲ εἰ μηδὲν ὑμῶν ἠγείται, γὰρ ὀλιγαρχουμένων καὶ Λεσβίων, καὶ νυνὶ ῥοδίων, καὶ πάντων τῶν ἀιθεροπῶν. πέφυκε γὰρ ὁ δημοσθένης οὐκ ἀφ' ἐνός πινος ἐπιχειρήματος πεῖθειν, εἰ δὲ ἐν μίας δόξης τὸ ἀπερατὶ ἐπιχειρεῖται, ἀλλ' ἐν ποικίλων καὶ πλαντοδαιπῶν νυνὶ μὲν, φοβῶν. νυνὶ ἢ πείθων νυνὶ ἢ εἰσάγων εἰς φιλανθρωπῶν νυνὶ ἢ τὸ δίκαιον ἀπαγγέλλει, καὶ οὐκ ἔξ' ἐνός πινος εἰδοῖς συμφέροντος, ἢ ὅτι δὴ ποτε πρὸς κεφάλαιον κεφαλαίου πείθειν ἀλλ' ἐν πάντων αὐτῶν τῶν μερῶν, ἔξ' ὧν αὐτὸ συσταῖ τὸ κεφάλαιον, καὶ πολλὰ καὶ ποικίλας ἐπιβολὰς, καὶ διεστώσαι τυγχάνωσιν ἀλλήλων ἀι ἐννοια. ὁμοῦς γὰρ ὅτι καὶ ὧν συγγνώμην ἠπτεσεν, ὡς ἀπατημῶν, ἢ εἰσεσε μὴ δοῦναι δίκην. οὐδὲ γὰρ ἀθλιωτοῖς

B δεδωκέναι, εἰ ἠπατήθησαν ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς ῥοδίων, εἰ καὶ μὴ δίκαιον, σωτήρας δ' ὁμοῦς ὑμῶν, φιλανθρωπῶν ὅτι δίκην κινῶν ὑμῶν πάντων τῶν ἀιθουμένων. ἐφίεσε ἢ καὶ πρὸς ἀδύλων τὰ μέλλοντος ἐκίνησε μίσος ἐκ τῆς κοινῆς κρίσεως καὶ τῶν ὀλιγαρχῶν ἀρεμῶν. Ἐπὶ δὲ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν μῆσιν: ἔξω τῶν ἐπισημοσιν ἐν τῶν κειμένων λαμβάνειν ἀπατῶν κέρηται. Ἐπὶ δὲ φόβω δι' οὗ φησὶ ἀδύλων εἶναι τὸ μέλλοντος τυχῶν. καὶ δι' ἡν τοῖς ἐπιχειρῶν ἐπαμύνειν τῶν ἐπισημοσιν, πρὸς δόξαν τὰς ἀπεπεσίδαι πρὸς τὴν σία τῆς τύχης, εἶτα ἐν τῶνδε εἰρημοσιν ὅτι τὸ ἐλάττωτος ὅτι ἀτυχήσαντι ποτε τῶν δῆμων καὶ ὀλιγαρχῶν ἐπισημοσιν ἀργεῖοι. Ἐπὶ ἀποπῶν δὲ ἀργεῖων ἐλαττωσὶ καὶ τὰς τὴν τὴν πρὸς τὴν ἀντιθέσειν λύσειν ἀμύτουσαν καὶ τὸ δὲ βασιλείας ἀντίθεσιν ἢ τῶν κέρηται ἀρχαῖς, ὅτι φοβούμεθα βασιλέα. δῆλον γὰρ ὅτι τὰς λύσεις ἐπιμύνουσα τὸ ἴνα καὶ πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς ἐκείνους

C αὐτῶν χησμοσιν γράνεται. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ αὐταῖς κατὰ χησμοσιν, οὐκ αὐτὸς χησμοσιν πρὸς τὴν νυνὶ ἀντιθέσειν πρὸς μόνον γὰρ ἀντιθέσειν ἠρκεσαν ἀνομοκωθεῖσαι τὰς ἀρχαῖας. φυλάξας ἢ αὐτὰς τῶν παρῶν καμῶν καὶ πρὸς ταῦτα τὴν ἀντιθέσειν οἰκείας ἐψέει, ἢ πρὸς τὴν δὴ πρὸς ἀντιθέσειν οἰκείατα ἔχει. τὸ γὰρ εἰσεσε λύσειν, πρὸς ἀπαντα τὰ πρὸς τὸ μὲν πᾶσαν ἀναπέμπει τὴν δὲ ἀμύνει. καὶ ταῦτα ἀντιθέσειν πάλιν ἀντιθέσειν ὅτι τὸ δίκαιον. ἢ δὲ πῶς οὐ τῶν κέρηται, ῥαδίον εἰρηνοσιν φοβηθεῖς μὲν ἴσως αὐτῶν τὴν δὲ ἀμύνει, ἔχων ἢ πάντως τὸν ἀπερατὶ σπειροῦσιν τῆ ἢ σιωπῆ ἀφείλε τὸ ἴχθος αὐτῶν. πολὺ γὰρ συμβάλλεται πρὸς κατὰ τῶν κέρηται, καὶ τὸ μὴ μιν κινῶν τῶν ἀποπῶν, ἢ φοβεροσιν, ἢ δεινῶν. σωτήρας ἢ αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαῖας τῶν ἀντιθέσειν κατὰ τῶν κέρηται τῶν ἐπισημοσιν πείθειν, ἴνα καὶ τῶν κέρηται καὶ τῆς χάρα θεαύη, καὶ μείωσιν ἐργάζη. πῶς οὐκ ἐπιμύνει; τὴν μὲν ἀντιθέσειν ἐκρυψέει. ἀπὸ τῆς ἀντιθέσειν πρὸς τὸ ἀβόλων τὸ καὶ τῶν κέρηται ἐπισημοσιν εἰπὼν. εἰσὶ δὲ πινες, ὡς ἀπὸ τῶν ἀδύλων, παρ' ὑμῶν δεινότητι τὰ δίκαια λέγειν ὑμῶν τῶν ἀλλων πρὸς ὑμῶν. ἴνα δὲ ὅτι τὰ δίκαια, ἢ ὑμῶν πινων ἀλλων, εἰ κατὰ τῶν κέρηται ἢ μιν φανεροσιν. ἀλλὰ οὐδὲ ἢ λύσειν ὡς ἐφίε, ἀναγκῆ ποιεῖ τὴν ἀντιθέσειν. εἰ γὰρ ἢ λύσειν, δὲ πῶς οὐκ ἀπέχοντα τὰ κατὰ δούλοσιν κῶν καὶ ῥοδῶν. ὡς ἐκ τούτων μηδὲν ὅτι εἶναι λαβεῖν ἀρχαῖας τὸ λεγόμενον. ἀλλ' ἐμοί γε δοκεῖ βούλεσθαι σημαίνειν τὰς

ὅταν δὴ ἡ λύων φησὶ, μέγιστα μὲν δίκην ἐστὶ τῆς ἀπάν-
 ταν σωτηρίας ἡμεῖς πορσεύμεθα, εἰ δὲ καὶ ἀδικον τὸ γνώ-
 μῳν, ἀλλ' οὐκ ἐπειδὴ ἀδικεῖν ὁπιδυμοῦσιν ἀπαντες, καὶ
 ἡμεῖς τὰς ἐπιείκων γνώμης ἀκολουθοῦντες ἀδικώμεθα.
 Ἡ μὲν ἀπίστευτος οὕτως αἰ ἐν τούτων γνώμῳν. ἐστὶ δὲ
 ἡ μεταχρήσις βίσιος καὶ δουκιδίδειος, ἐκ τῆς κλέωνος
 δημοκρατίας ἐλκνυμένη. οἷον γὰρ ἐκείνῳ πρὸς μιλυθναίων
 τὸ δίκον ὁμοῦ τοιοῦτον καὶ τὸ δημοθένους ἐπιπέδῳ. ἀξιοῖ
 γὰρ καὶ κείνος, εἰ μὲν δίκῃς εἴη ἡ ἀρχή, δίκῃς καὶ κολάζεσθαι
 τὰς μιλυθναίους, εἰ δὲ ἀδικος ἀδικῶς. καὶ γὰρ πρὸς τὸ
 συμφέρον αὐτοῖς πολιτεύεσθαι. οὕτως ἡδὲ καὶ ὁ δημο-
 θένους ἐπιπέδῳ φαίνεται, ἀξίων μὲν μέγιστα καὶ τὸ δίκον
 ἐκείνου ἐπιπέδῳ τοῖς ῥοδίοις. εἰ δὲ ἀρὰ τις καὶ λέγει ἀδι-
 κον ἐστὶ, εἰρήνης οὐσης, ὅπλα κινεῖν ἀλλ' οὐκ ἔστι ἀπο-
 ποι, πάντων ἀδικεῖν ἀεὶ ἐπιπέδῳ. νῦν μὲν βυζαντίων
 αὐτοῖς ἡ ἀρτεμισία, καὶ μαυσώλου, καὶ χερδὸν ἀπάντων.
 εἴτε οὐ μόνους τούτους λέλυκε τὴν ἀπίστευτον, ἀλλὰ καὶ τῆ
 ἐπιπέδῳ. ἵνα καὶ πρῶτον ἐπὶ μαίζονος. πρὸς γὰρ τὰς
 δυνάμεις εἰάτασιν ὁποῖε μὲν τὰ δίκῃς συμπερόντος
 εἰ ἀδερφοὶ οὐκ ἐπὶ ἡ ἀπίστευτον συμπασαι τὴν ἀπίστε-
 σιν ἐπέρος ἔχον. οὐδὲ ἀπὸ βασιλείας τῆς πορσεύτου τα-
 ἐπίπεδος αἰ ἀπολύσει τὰς τὰς γὰρ αἰ τῆς αὐτὸν ὑπο-
 νοῖσιν λέγειν ἀλλ' οὐδὲ βασιλεῖ πορσεύεσθαι ἵνα ἡ τῆ
 κατ' ἀρχῆς ὁμοίαν πάλιν ἐνοῶμεν ἡ δὲ τῆς ὀπιλόγων.
 τὸ γὰρ πρὸς δίκῃς τὸ κατ' ἀρτεμισίαν, οὐ συμφωνεῖ τῆ
 πορσεύται. εἰ γὰρ εἰρήνη ἡ ἀπίστευτος ἀλλ' οὐδὲ πορσε-
 κούει βασιλεῖ τὴν ἐπιπέδῳ λέγειν, ἡ οὐκ ἀρτεμισία κα-
 ταλυθεῖσθαι καὶ ῥοδῶν. ἡ τῆς φαίνεται χάρις, τῆ πρὸς
 βασιλεῖα κατὰ λαμβάνουσα. ὅστε ἀνακτόν ὅτι τὴν εἰρη-
 μίαν ἀπίστευτον, τὴν πρὸς τῆς σιωθῆτων. σιωθῆτας τὸν
 τὸ συμφέρον, λέλυκεν ἀπίστευτον. πρῶτον αἰ αὐτὸ καὶ ἐκ
 πρὸς δίκῃς τῆς, δευτέρως, ὅτι μὲν εἶχον δυνάμιν ἡ
 κατὰ πορσεύται τῆς ἐλλυθων, αὐτοῖς νικησαντες βασιλεῖα,
 καὶ τὴν ἀρχὴν ὀπιλόγων ἐκείνου. ὅταν ἡ βασιλεῖα νει-
 κηκῶς ὑπερὸν ἐλλυθων, ὡς σιωθῆτας πανταχόθεν, δεῖν
 δυνάμιν ἀδερφεῖν, εἰ φιλοπρίας ὀπιλόγων. ἐπὶ οὐκ ἴσ-
 σεις τὴν συμπερόντος, ἀπὸ τῆς ἀπίστευτος, κατὰ σιωθῆ-
 μίαν τῆς δυνάμιν. ὅτι γὰρ συμφέρει δυνάμιν ὑπαρχέω
 τῆ πόλει κατὰ σιωθῆτων, μὲν ταῦτα ἀρχεται τῆς ὀπιλό-
 γων. Εἰκότως δὲ μοι δοκεῖ χαλεπώτερον ὑμῖν ἐστὶ πρὸς
 ἐπὶ τὰ δεόντα. Ταῦτα τὴν ἀρχὴν αὐτῆς πρῶτον ἡδὲ
 εἰ οἱ πολλοὶ κατὰ δρομὴν τῆς δωροδοκίαν καὶ τῆς τὰ
 παντὶα πολιτοδοκίαν αὐτῶν πεποιήται, καὶ κέρχεται ἀ-
 ναγκῶς τῆ ὀπιλόγων, δὲ τὸ μὴ πάντας αὐτοῖς σιωθῆ-
 ραν τῆ εἰσηγήσει, καὶ τῆ ἀδελφῶν ὅτι ἐκ τῆς ἀπίστευτος
 ἐλλυθῃ. διὸ καὶ βουλόμην τοῖς ἐπιείκων καλύσθαι λό-
 γους εἰκότως κέρχεται τῆ δὲ ἀβολῆ. μὲν ταῦτα ἐπενεγ-
 κῶν τὸ ἀδελφῶν, καὶ ὀπιλογοσάμηνος, καὶ δὲ ἐκείνου
 τὴν δημοκρατίαν κατέπαυσεν.

A Unde etiam in refutatione dicit: Maximè quidem
 esse iustum, ut Athenienses salutem omnium de-
 fendant. Quòd si vel iniustum id esset: at postquam
 omnes, ad iniurias faciendas sunt propensi, etiam
 nos illorum securi cupiditates, iniuste faciamus. Ob-
 iectio igitur ex his cognosci queat. Est autem tra-
 ctatio violenta & Thucydidea, è Cleonis concio-
 ne sumpta. Nam quale ille de Mitylenæis con-
 siliium haberet: tale est & Demosthenicum hoc. Nam
 & ille censet, siquidem iustum sit imperium, iuste
 puniendos esse Mitylenæos: si iniustum, iniuste.
 Spectandam enim esse eis utilitatem in Republica
 gerenda. Sic iam quoque Demosthenes facere hoc
 loco videtur, censens, maximè quidem quia sit ius-
 tum, in libertatem asserendos Rhodios. Sin forte
 aliquis dicat iniustum esse, tempore pacis mouere
 arma: saltem non ita id graue ducendum, cum om-
 nes grassari instituant: modò Byzantijs, mox Ar-
 temisia & Mausolus, denique ferè omnes. Neque
 verò his solum obiectionem soluit, sed & ab euen-
 tu: Ut & maioribus, inquit, honoribus afficiamur.
B Nam prout quique potentia valent, sic eis homi-
 nes utiliter iusta præstare solent. Neque verò
 diutius suspicaris, aliter se habere totam obiectio-
 nem, aut de persona regis agi, ut aliquis putare
 queat. Fortassis enim suspicabitur aliquis, cum di-
 cere, Atqui Rex non offendendus est: ut eam aut
 illi quæ in principio posita est, aut quæ in epilogo
 reperitur, similem putemus. Nam Artemisias ex-
 emplum cum propositione hac non consentit. Si
 enim verba essent obiectionis, At non offendendus
 est rex: quid voluisset dicere? Quamobrem igitur
 Artemisia Con occupat & Rhodum, quas inultas
 in gratiam Regis occupare videtur? Proinde refe-
 renda esset ad commemoratam obiectionem de fœ-
 dere. Adducta igitur utilitate, soluit obiectionem.
 Fidem autem eius rei facit etiam per exemplum:
 ostendens, quantam potentiam habuerint, cum
 præessent Græcis, ipsis victores regis, & terminos
 eius imperio statuentes: quantam etiam rex, vi-
 ctis postea Græcis. Sic vndique confirmatur, con-
 trahendas eis esse copias, si honoris & gloriæ cupi-
 ditate ducantur. Est igitur hæc refutatio sumpta ab
 utili, atque ab obiectione, confirmata per facultatem.
 Confirmando enim, urbem paratam esse oportere
 ab exercitu, deinceps concludere incipit, Mihi
 verò non sine causa videtur difficilius esse vobis fun-
 gi officio: Hic facta per orationis initio, in quo ve-
 hementer insectatur largitionibus corruptos, & ad-
 uersantes sibi oratores: ac necessariò vtitur eo quod
 adiecit, quòd, eius autoritati non omnes assentiebantur.
 & hoc quod obscurum est, ex obiectione sum-
 pit. Quamobrem cum vellet eorum orationes pro-
 hibere, haud ab re, criminatione est vsus. Post hæc
 adiecto glorioso & enumeratione, sic orationem
 terminauit.